

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. Ямбол, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е.Г.А.В.

като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20212330102536 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, предявена от М.Д.Я. от гр. Я.,чрез пълномощник адвокат, със съдебен адрес гр.С., ул. „***“, чрез адв. Ч.- САК против „ЗАД Армеец“ АД-гр.София , с която са предявени осъдителни иски по КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от по 5000,00 лв.,частичен иск от 25 000,00 лв., за претърпени от нея неимуществени вреди, в следствие причиняване смъртта на дядо й М. Я. И. от водач на МПС, със сключена застраховка „ГО“ при ответното дружество,в следствие на ПТП настъпило на 19.08.2016 г.,както и присъждане на компенсаторна лихва в размер на законната такава по чл.86,ал.1 ЗЗД от 19.08.2016 г. до окончателното изплащане на обезщетението.

В исковите молби се твърди, че с влязла в сила присъда по НОХД № *** г. Д. Д. бил признат за виновен за това , че на 19.08.2016 г. при управление на л.а. марка „Тойота Авенсис“, с рег.№ *** виновно нарушил правилата за движение по пътищата, като при движение по ул.“****“ в гр.Я.,в района на кръстовище с пряка до бензиностанция „****“, въпреки наличието на пътен знак Б2- Спри ! Пропусни движещите се по път с предимство, навлязъл в кръстовището без да спре, отнемайки предимството на велосипедиста М. Я. И. и по непредпазливост причинил смъртта на същия. В резултат на случилото се ищцата като негова внучка изпаднала в шок след получаване на новината за смъртта на обичания си дядо, като била изключително близка с дядо си М., който помагал на родителите и в отглеждането на децата и

особено на нея, още от самото им раждане. Твърди се, че ежедневните срещи и часове прекарани само с дядо и, създали помежду си изключителна близост и привързаност. Отношенията внучка- дядо били повече от хармонични, като М. прекарвала по- голяма част от времето с любимия си дядо, който я обичал и глезил, до фаталния ден, в който една нелепа катастрофа прекъснала всичко и завинаги. Ищцата преживявала изключително тежко смъртта на дядо си М. Я., като случилото се отразявало тежко на душевното ѝ състояние. Същата се явявала от кръга на лицата, имащи право на обезщетение за причинени неимуществени вреди. МПС, с което било причинено ПТП било застраховало по валидна задължителна застраховка ГО при ответника. Ищцата оценява претърпените неимуществени вреди на сумата от 25 000, 00 лв., като предявяват частичен иск за сумата от по 5 000 лв., включително претендира лихва за забава от датата на ПТП и разноски в производството – чл. 38,ал.1,т.2 ЗА.

В срока по чл.131 ГПК ответното дружество представило отговор на исковата молба. В депозирания отговор ответното дружество оспорва претенцията изцяло, по основание и размер. Оспорват се всички твърдения в И.М. относно механизма на ПТП, във връзка с изключителната вина на водача на лекия автомобил за настъпване на същото. Твърди се, че значителен принос за настъпване на произшествието имал пострадалия М. Я. И., който не бил съобразил поведението си с разпоредбите на ЗДвП и сам станал причина за настъпване на ПТП и вредоносния резултат. Твърди се, че не било налице покрит застрахователен риск, респ. не било налице застрахователно събитие, като подробно се излагат съображения в тази насока. Оспорва се материалната легитимация на ищцата да получи обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на дядо ѝ, като нямало основание за ангажиране отговорността на ответното застрахователно дружество за заплащане на обезщетение по застраховка „ГО“ на автомобилистите. Оспорва се съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка на ищцата с починалото лице,като се оспорват твърденията, че същата е контактувала ежедневно и че са имали близка връзка. Оспорват се твърденията, че болките и страданията на ищцата от смъртта на дядо ѝ надхвърляли по интензитет и времетраене, нормално присъщите за съответната родствена връзка. Оспорва се, да са настъпили за ищцата сериозни като интензитет и продължителност морални болки и страдания в резултат на смъртта на дядо ѝ.Твърди се,че не била налице липса на проявление на неимуществени вреди за ищцата, подлежащи на обезщетяване, съобразно принципа на справедливост по чл.52 ЗЗД. Оспорва се твърдението в И.М., че ищцата търпи твърдените неимуществени вреди. Оспорва се размерът на предявения иск за неимуществени вреди,като се счита, че същите са прекомерно и неоснователно завишени. Оспорва се размера на исковата претенция за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди, като несъобразени с § 96, ал.1,вр. с ал.4 от ПЗР на Закон за изменение и допълнение на КЗ. Твърди се, че наистина била налице влязла в сила присъда на ЯОС, като с прилагането на

разпоредбата на чл.300 ГПК, не изчерпвали фактите, които следвало да бъдат изяснени при предявен иск срещу застрахователя по застраховка „ГО“. Прави се възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия М. И., като се твърди, че последния допринесъл за увеличаване на вида и степента на телесните си увреди, несъвместими с живота, извършвайки нарушение на правилата за движение. Оспорва се претенцията по акцесорния иск и като погасена по давност.

Иска се отхвърляне на претенцията, включително се прави възражение срещу искането за присъждане на разноски в полза на представляващия ищцата адвокат.

В о.с.з. ищеца не се явяват, като се представлява от пълномощник адвокат, чрез който предявения иск се поддържа изцяло, представят се доказателства и моли за неговото уважаване. Поддържа и заявената претенция за присъждане на разноски, съобразно представен списък по чл.80 ГПК, в т.ч. и адвокатско възнаграждение в полза на процесуален представител, на осн. чл.38, ал.2 ЗА. Заявява възражение за прекомерност на разноските на другата страна.

Ответникът-застраховател не изпраща законен представител в о.с.з. , като същия се представлява от процесуален представител юрисконсулт, чрез който поддържа отговора на исковата молба, представя доказателства и моли за отхвърляне на исковете претенции. Заявена е и претенция за присъждане на направените по делото разноски, съобразно списък по чл.80 ГПК.

Ямболски районен съд,след като обсъди становищата на страните и събраните по делото доказателства,прие за установено от фактическа страна следното :

В конкретния случай от събраните по делото доказателства- преписи от доказателства по досъдебно производство № *** г. по описа на РУ- Ямбол и препис от Присъда № *** г. по НХОД № *** г. по описа на ЯОС, се установява, че Д. Д. Д., е бил признат за виновен, в това, че на 19.08.2016 г., около 19.30 ч., в гр. Я., в ж.к. „***“, на кръстовище, образувано между ул. „***“ и улицата, водеща към фирма „Сакарела“ ООД, при управление на лек автомобил „Тойота Авенсис“ с рег. № ***, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл.50, ал.1 ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на М. Я. И., ЕГН *****, настъпила на 21.08.2016 г.- прест. по чл. 343, ал.1,б. „В“, вр.чл.342, ал.1, вр. чл.54 и чл.58а, ал.1 НК, му е наложено наказание от една година и четири месеца ЛОС, като на основание чл.66, ал.1 НК, така определеното наказание е отлежено от изтърпяване с изпитателен срок от четири години, като на основание чл.343Г НК е лишен от право да управлява МПС за срок от две години.

Със същата присъда на основание чл.304 НПК, подсъдимия е признат за невиновен и оправдан, по обвинението, че при управление на МПС да е нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в разпоредбата на чл.20, ал.1 ЗДвП.

Присъдата, постановена по НХОД № *** г. по описа на ЯОС е задължителна за гражданския съд, относно вината на водача на МПС и съставомерността на деянието (съгласно очертаните от чл.300 ГПК граници, във връзка с разглежданите последици на деянието).

Страните не спорят, че за автомобила била сключена „Гражданска отговорност“ в ответното застрахователно дружество ЗАД „Армеец“ АД, с полица с начална дата на покритие 02.12.2015 г. , и крайна дата на покритие 17.09.2016 г.

Безспорно е по делото, а и от представеното удостоверение за наследници се установява, че ищцата е внучка на починалия при процесното ПТП М. Я. И..

От заключението на изслушената по делото САТЕ, се установява, че на 19.08.2016 г. около 19.30 ч. в гр. Я., в к-с „****“ по ул. „****“ се е движел велосипед, управляван от М. Я. И., като движението на велосипеда се е извършвало в лявото платно на дясната лента за движение в посока от изхода за с.В., към ЦГЧ на гр.Я., при днавни условия, добра видимост, слънчево време, сухо асфалтово покритие, запазено, маркировка МЗ- „единична прекъсната линия“, със скорост около 25 км. в час и действащ пътен знак № БЗ „път с предимство“. По същото време , при същите пътни и метеорологични условия на изхода към ул. „****“ от уличната отсечка за базата за „Сакарела“, „Маги“ и изхода от бензиностанция „****“ се движил лек автомобил марка „Тойота Авенсис“ с рег. № *** с водач Д. Д. Д. и пътничка. Водача на процесния автомобил, след като заредил гориво, предприел движение за навлизане по ул. „****“, като спрял на действащия в пътния участък пътен знак № Б2 „Спри ! Пропусни движещите се по път с предимство“. След това, управлявания от него автомобил потеглил плавно, като предприел маневра завои наляво за навлизане в платното за движение в посока към с. В.. При движението си чува удар в задната част на автомобила и спира аварийно. Настъпил е удар между двете ППС-та, като за автомобила удара бил страничен, изразен в областта на ляв праг, под задна лява врата, а за велосипеда бил челен в предната гума. В следствие на настъпилото ПТП била причинена смъртта на велосипедиста И., а на велосипеда и автомобила били нанесени материални щети. В тази насока в. лице заключило, че на база предоставените материали по делото, велосипеда се движил по ул. „****“ в гр. Я. в посока от входа на града от с.В. към ЦГЧ, като автомобила се движил уличната отсечка за базата на „Сакарела“, „Маги“ и изхода на бензиностанция „****“, като спрял на изхода на уличката и предприел маневра завои наляво за навлизане в ул. „****“ и продължаване движението си към изхода на града към с. В., обл. Я.. Скоростта на движение на автомобила, при възприемането му на водача с удара с велосипеда била 19,05 км. в час в момента на удара. Скоростта на движение на автомобила „Тойота“ преди настъпването на процесното ПТП, била около 19 км. в час. Също така в. лице съобразявайки терена на пътния участък, който бил хоризонтален след спускане,

атмосферните условия, възрастта на велосипедиста (70 год.) е дал заключение, че скоростта на движение на велосипедиста в момента на удара с автомобила била около 25 км. в час. Ударът за лек автомобил „Тойота“ бил настъпил отзад в ляво, в областта на заден ляв калник, под прозореца на багажника в ляво, където била открита лайсна огъната вертикално на около 4,5 см. от десен край на прозореца. Ударът за велосипедиста бил в предна част на челен в областта на предната гума и кормило. Вещото лице определило, че опасната зона при движение на велосипедиста със скорост около 25 км. в час , при конкретните пътни и атмосферни условия била около 14 м. По данни от протокола за оглед на местопроизшествие и направения следствен експеримент, вещото лице установило, че първоначалното съприкосновение на велосипеда с автомобила, било настъпило на около 14,55 м. след МЛ и на около 6 м. вляво от мисленото продължение на десния бордюр на ул. „***“ в лявата лента за движение в посока от с.В. към ЦГЧ на гр. Я., като същото било огледелено с мащабна скица с мащаб 1 : 200. Причина за настъпването на ПТП било навлизането на автомобила с път с предимство, като водача на същия не бил преценил разстоянието до приближаващото го ППС. В тази връзка дял за настъпилото ПТП имал и велосипедиста, който би следвало да се движи най –дясно на платното за движение. От техническа гледна точка при идентична пътна ситуация, при движение на ППС с изчислените скорости, траекторията на движение на автомобила по същото време, при движение на велосипедиста в дясната лента на дясното платно за движение с изчислената скорост на движение не би настъпило ПТП, като двете ППС щели да се разминат. На местопроизшествието не били открити и описани спирачни следи на автомобила преди и след удара с велосипедиста. Водача на автомобила е имал възможност да предотврати настъпването на ПТП, като след спирането на автомобила на знак Б2, следвало да пропусне движещите се по ул. „***“ ППС. Скоростта на движение на автомобила при завой наляво била малка, като реално водачът на автомобила трябвало да изчака приближаващите се по път с предимство ППС. Причината за настъпване на ПТП от техническа гледна точка били навлизането на автомобила на път с предимство, като не бил преценил разстоянието до приближаващото ППС. Дял за настъпването на ПТП-то имал и велосипедистът, който следвало да се движи в най дясно на платното за движение.

Заключението на в. лице по САТЕ не беше оспорено от страните и се приема от съда, като обективно и компетентно изготвено.

По искане на ищцата по делото са събрани и гласни доказателства.

Свидетеля Т. П. Т., без родство със страните, посочва, че познава ищцата М.Д., като съсед и дядо ѝ, като последния живеел през две улици, съвсем наблизо. М. бил човек, който работил последно в един агъл, където гледал животни, въпреки, че бил пенсионер. На работа и обратно ходил с колело, като не бил чувал да има скандали

помежду им, като просто обичал внуците си. Заплатата си я давал на внуците, като с пенсията също помагал с каквото може. Отношението им били съвсем нормални, като той разбрал, че го блъснала кола до бензиностанцията „***“. Отивал да си зарежда автомобила, като видял полицаите и едно колело, като в последствие разбрал, че били блъснали М.. Починал в болницата 2-3 дни, като М. я видял след около една седмица, след смъртта на дядо й. Била разстроена и не искала да говори. Познавал също баща й, като той също бил разстроен. Това се случило през лятото, преди около пет години. М. се променила до толкова, че преди била щастлива, виждали се често с дядо си, като сега останала само с баща си. Той бил единствената й подкрепа, понеже майка й също починала. На него не била споделяла конкретно, но я виждал, че била затворена, преживявала сериозно смъртта на дядо си и не била както преди.

На въпрос на процесуалния представител на ответника свидетела отговори, че М. имала само сестри, които били омъжени и по-големи от нея. Не ги знаел точно къде са. Дядото предимно се отнасял много добре с М., като същата не била женена, нямала семейство и била галеничката на дядото. Последния имал още около 20-30 внуци, не знаел точно колко си. Единствено М. живеела при баща си Д., другите дъщери били женени и ги виждал веднъж на 6 месеца, примерно. М. имала връзка с дядо си, защото го виждала всеки ден. За нея се грижели баща й и майка й, която след като починала, тя останала на ръцете на баща си и дядо си. Д. и М. живеели в отделни къщи, като сина му Д. живеел на около 500-600 м. от къщата на М..

При тази фактическа обстановка , съдът прави следните правни изводи :

Предявени са субективно съединени иски по чл.226 ал.1 КЗ отн. вр. §22 КЗ (нов), аналогична на чл. 432 КЗ, вр. чл.52 ЗЗД. Направеното от ответното дружество възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на М. Я. И. е такова с правно основание чл.51, ал.2 ЗЗД.

Съгласно чл.226 ал.1 КЗ отн., увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя.

В случая съществуването на застрахователно правоотношение между деликвентата и застрахователя е безспорно, както и осъществяването на ПТП с участието на застрахования и дядото на ищите.

За да се ангажира отговорността на дружеството- ответник е необходимо да е изпълнен фактическият състав на чл. 45 ЗЗД, по отношение на застрахования при него водач на МПС. Съгласно посочения текст всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, а според ал.2 на същия текст, при всички случаи на непозволеното увреждане, вината се предполага до доказване на противното. Непозволеното увреждане е сложен юридически състав, чиито елементи при условията на кумулативност следва да бъдат налице, за да се ангажира отговорността, както на

прекия причинител, осъществел деликта, така и на обвързания с гаранционно-обезпечителна отговорност правен субект, а именно : деяние, противоправност, вреда, причинна връзка между дейнието и вредата, както и вина, независимо от нейната форма- умишъл или непредпазливост. Следователно, основателността на иска по чл.45 ЗЗД, предполага установяване в съдебното производство на тези елементи, съотнесени към конкретната, твърдяна от ищеца фактическа обстановка. В тази насока в тежест на ищеца е да докаже изпълнението на посочения фактически състав, с всички допустими доказателствени средства, като в случая, настоящия съдебен състав приема за сторено. От представеното решение № *** г. по НХОД № *** г. по описа на ЯОС, което е влязло в сила и заключението на САТЕ, се установява противоправното поведение и вината на Д. Д. Д., водач на лек автомобил „Тойота Авенсис“ с рег. № *** за причиняване на смъртта на М. Я. И.. Фактите-елементи от престъпния състав, изложени от наказателния съд, по силата на чл. 300 ГПК са безспорно установени за гражданския съд, тъй като влязлата в сила присъда е задължителна за него. С присъдата е установено причиняването на смъртта на пострадалия като резултат от инкриминираното деяние. Заключение по автотехническата експертиза потвърждава констатациите относно механизма на ПТП, установен от наказателния съд.

Пред настоящия съд основния спорен между страните въпрос е дали ищцата е материално легитимирана да получи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на дядо си, в частност дали събраните по делото доказателства се установява изискуемостта по т.1 от Тълкувателно решение № 1/ 21.06.2018 г. по т. дело № 1 /2016 г. на ОСНГТК на ВКС, особена близка връзка на ищцата с починалия ѝ дядо, което е една от предпоставките за уважаване на предявения иск. В тази връзка се спори и по твърденията на ищцата за интензитета на преживените от нея болки и страдания. Съгласно приетото в т.1 от Тълкувателно решение № 1 /2016 г. на ОСНГТК на ВКС, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4/25.V.1961 г. и Постановление № 5/ 24. XI. 1969 г. на Пленума на Върховния съд и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени; обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му неимуществени вреди. В съобразителната част на ТР е разяснено, че особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби /дядовци и внуци. В традиционните за българското общество братята и сестрите, съответно бабите/дядовците и внуците, са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзката помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост, когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единият от родствениците е

причинила на другите морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, спаведливо и да се признае правото на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаването на обезщетение, няма да е достатъчна само формалната връзка на родството, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек, преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в постановления № 4/ 61 г. и № 5/69 г. на Пленума на ВС- че в случай на смърт правото на обезщетение имат само най-близките на починалия.

В праткиата на ВКС, обективирана в Решение № 92/17.11.2020 г. на ВКС по т.дело № 1275/2019 г., на II т.о. е прието, че от разясненията в ТР № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС, следва категоричния извод, че обезщетение за неимуществени вреди от причинената смърт на техни близки на лица, извън кръга на лицата, очертани в двете ППВС, се присъжда само по изключение. Предпоставките, за да се приложи това изключение, са : 1.)- създадена особена близка връзка между починалия и претендиращия обезщетението и 2.)- действително претърпените неимуществени вреди, които надхвърлят по интензитет и времетраене вредите, нормално присъщи за съответната връзка. Особено близка, трайна и дълбоко емоционална връзка е налице, когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността между починалия и претендиращия обезщетение е станала изключително силна, т.е. такава, каквата се предполага, че е привързаността между починалия и най близките му, активно легитимирани да претендират обезщетение за неимуществени вреди, съгласно посочените по-горе постановления на Пленума на Върховния съд. Посочените предпоставки, следва да са осъществени за всички лица, претендиращи обезщетение за неимуществени вреди, извън кръга на лицата в двете постановления, в т. ч. и за роднини- братя и сестрите, бабите/дядовците и внуците. При преценката за наличието им в тази хипотеза обаче, следва да се отчете обстоятелството, че традиционно за българския бит отношенията между посочените роднини се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, дсуховна и емоционална близост. Поради това, за да се приеме, че между изброените роднини е налице особена близка връзка, необходимо е, освен формалното радство с произтичащата от него близост между лицата, да са се проявили конкретни житейски обстоятелства, обусловили създаването на по-голяма близост, считана за нормална за съответната родствена връзка. Такива обстоятелство например, относно връзката между бабите/дядовците и внуците са: отглеждането на внуците от бабата/дядото поради различни причини -заболяване или смърт на родителя/родителите; работа в чужбина, дезинтересиране на родителя/родителите и др.

При изложените до тук разяснения, съдът като съобрази ангажираните от ищцата доказателства намира, че по делото не може да се направи извод за изключителност в

близостта между ищцата и починалия, по смисъла, разяснен в Тълкувателно решение № 1/2016 г.

В тази връзка събраните гласни доказателства, безспорно се установява, че като внучка на починалия е била привързани към него, но в настоящия случай връзката им не е надхвърляла традиционните и общоприети добри взаимоотношения между тази категория роднини. От гласните доказателства, безспорно се установява, че починалия имал много внуци около 20-30 внуци от 5- 6 деца. В тази връзка житейски необосновано е да се приеме създаването на изключителна, специална връзка с всеки един от тях. В тази връзка свидетеля Т. заявява, че М. работил и получавал пенсия, като им давал на внуците си заплатата си, а с пенсията им помагал, като отношенията между внуци и дядо били съвсем нормални. Когато видял М., същата била разстроена и не искала да говори, като не му споделяла конкретно, но я бил виждал, че е затворена и преживявала сериозно смъртта на дядо си, не била както преди.. С оглед на това, настоящия съдебен състав приема, че ищцата е посещавала дядо си, но връзката им е в съответствие с житейските преживявания на такива случаи на лица в родствена връзка. Това, че починалия се отнасял много добре с внучката си М., са нормални за отношенията между роднини, като не може да обоснове връзката им като „специална“ и „изключителна“, по смисъла на цитираното ТР № 1/2016 г. В настоящия случай се касае за формално родство с произтичащите от него близост, с традиционните за българския бит отношения между внучка и дядо, характеризиращи се с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост, конкретните житейски обстоятелства, създаване на голямо семейство с деца и внуци. Посочените по-горе обстоятелства обаче, не са обусловили създаването на по-голяма близост, считана за нормална за съответната родствена връзка.

Показанията за наличието на емоционални преживявания –на трайни близки отношения, на особена близост, изразяващи се във взаимна помощ и грижа, емоционална подкрепа и доверие следва да се кредитират, но от свидетелските показания се установява, че няма толкова голяма промяна в поведението на М. след смъртта на дядо ѝ, като същата продължила да живее заедно с баща си, дори след смъртта на майка ѝ, т.е. наблюдава се обичайното поведение и след този момент, а не проявления, сочещи на отразяване на неблагоприятно на психиката на ищцата и до днес, за каквото се споменава в исковата молба.

Въз основа на събраните по делото доказателства, за настоящия съдебен състав, следва обоснован извод, че между ищцата и дядо ѝ не е съществувала трайна и дълбока емоционална връзка, която да е установена при условията на пълно и главно доказаване, да бъде установено интензивно присъствие на всеки от тях в живота на другия, от внезапното прекъсване на което да са налице предпоставките за присъждане на обезщетение. Така установените факти не могат да обосноват наличие на двете

кумулятивни предпоставки, обсъждани в практиката на ВКС- особено близка връзка, съотв. вреди, надхвърлящи по интензитет и времетраене вредите, нормално присъщи за съответната родствена връзка.

Поради това ищцата не е материално легитимирана да търси обезщетение от застрахователя и исковете като неоснователни следва да бъдат отхвърлени.

Що се отнася до останалите възражения на ответника срещу исковете, съдът приема следното:

Ответното дружество е въвело възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия. Съпричиняване, по смисъла на чл.51, ал.2 ЗЗД, е налице, когато вредата е настъпила и от действията на постралото лице. В този случай, виновното действало лице следва да отговаря само за онези вреди, които са в причинна връзка с неговото поведение, но не и за последиците от поведението на увредения. С отчитането на съпричиняване се цели да се определи действителния обем на отговорността на виновния причинител на вредите. В ППВС № 17/1963 г., т.7 е указано, че обезщетение за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване. В случая е от значение наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, а не и на вина. В Решения на ВКС, сред които са и по т.д. № 490/2012 г. на II т.о. и по т.д. № 2998/2013 г. на I т.о. е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди, определено според указаното в ППВС № 4/1968 г. след обсъждане на обстоятелствата на конкретния случай, се намалява съответно на приноса на пострадалия, с отчитане на размера на съпричиняването. Съпричиняването подлежи на доказване от страната, която го е въвела в процеса, тъй като с позоваването на предпоставките по чл.51, ал.2 ЗЗД тя цели намаляване на отговорността си към увреденото лице. В конкретиката на процесния случай, следва да се отбележи, че само нарушенията на ЗДвП, които са се намирали в причинна връзка и са допринесли за настъпването на вредоносните последици, имат релевантно значение от гледна точка на чл.51, ал.2 ЗЗД при преценка приноса на пострадалия.

При определянето на съпричиняването следва да бъде извършен анализ и съпоставка на поведението и тежестта на нарушението на делинквента и това на увредения, за да бъде установен действителният обем, в който всеки от тях обективно е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат (Решение № 118 от 27.06.2014 г. по т. д. № 3871/2013 г. на ВКС, I т. о.). Приносът в случая е обусловен от това, че в нарушение на правилата за движение на велосипедисти пострадалият се е придвижил в лявата част на платното за движение на пътни превозни средства в посока към автомобила, вместо да остане в дясната, както сочи вещото лице по автотехническата експертиза, не е спрял със задействане на спирачната система, което ако беше направил, би избегнал удара. По този начин е изложил живота си на висок риск и е

улеснил настъпването на произшествието, от което е последвала смъртта му. Вещото лице заключава, че ако пострадалият се е движил в дясната част на платното за движение, не би настъпило ПТП, т.е. двете ППС биха се разминали. Деликвентът е признат за виновен затова, че е отнел предимството на пострадалия. Скоростта на движение на лекия автомобил не е била висока, като сблъсъкът е настъпил в задната част на автомобила, т.е. велосипедистът се е блъснал в него. Предвид действията на двамата съдът счита, че приносът им за настъпване на ПТП е равен.

Следва да бъде споделено и възражението, че застраховката не покрива посочения в исковата молба застрахователен риск, тъй като Тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. по тълкувателно дело № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС, разширяващо кръга на материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък лица, е прието след сключването на полицата и застрахователят не е предвидил покритие на такъв риск с нея. Съгласно чл. 184 от КЗ (отм.) застрахователния договор се сключва в писмена форма и задължително съдържа покритите застрахователни рискове. В чл. 223 ал.1 от същия КЗ урежда тези рискове по договора за застраховка "Гражданска отговорност", които застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума, а именно- отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Третите лица към момента на сключване на договора, определящ и приложимия закон, са визираните към онзи момент в правните норми, със задължителното им тълкуване тогава. Да се приеме обратното, означава да се придаде обратно действие на тълкувателното решение, което е спорно в практиката на ВКС (Решение № 170/17.09.2018 г. по гр.д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г.о., и Решение № 51/21.02.2019 г. по гр.д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г.о., постановени по въпроса „От кой момент поражда действие отмяната на тълкувателен акт, в конкретния случай- на ППВС № 3/1980 г., извършена с т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС). Прието е принципно от ВКС, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В случая с Тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. е обявено за изгубило сила Постановление № 2 от 30.XI.1984 г. на Пленума на ВС, с което е извършено последващо стеснително тълкуване на Постановление № 4 от 25.V.1961 г. и Постановление № 5 от 24.XI.1969 г., като е прието, че не се дължи обезщетение за неимуществени вреди на лица извън кръга на тези, посочени в тях. Тъй като Тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. се явява последващо, не може да има обратно действие.

Основателни са и възраженията за изтекла давност на претенцията за лихви за период, предхождащ три години назад от предявяване на исковете (предявени на 25.01.2021 г.) –т.е. отпреди 25.01.2018 г. Освен това се претендира лихва от 19.08.2016

г., когато се е осъществило посоченото в исковата молба ПТП, но смъртта на близкия е настъпила по-късно -на 21.08.2016 г., явяваща се дата на увреждането. Поради неоснователност на главния иск и претенцията за лихви се явява изцяло неоснователна.

При този изход от делото искането на ответника за разноските е основателно и следва да се уважи (включващо и юрисконсултско възнаграждение).

Ето
ЯРС

защо

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от М.Д.Я., ЕГН ***** от гр. Я., ул. „***“, , чрез пълномощник адвокат Ч.- САК, срещу „ЗАД Армеец“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Средец, ул. „Стефан Караджа“ № 2, представлявано от изп. директори М. И. и В. К.-М. –да бъде осъдено дружеството да заплати на ищцата сумата от 5000,00 лв., частична претенция от 25000 лв., представляваща обезщетение за причинените неимуществени вреди в резултат на настъпило на 19.08.2016 г. пътнотранспортно произшествие, довело до смъртта на дядо й М. Я. И. на 21.08.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.08.2016 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА М.Д.Я., ЕГН *****, чрез пълномощник адвокат Ч.- САК, да заплати на „ЗАД Армеец“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Средец, ул. „Стефан Караджа“ № 2, представлявано от изп. директори М. И. и В. К.-М. направените по делото разноси в размер на 565, 00 лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването пред ЯОС.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____